

1. Een zieke zwaan en een stinkende sloot

'Moet je die zwaan zien!' Bram wijst naar een in elkaar gedoken zwaan, aan de rand van een sloot.

'Niet normaal!' roept Luuk.

Zoals meestal na schooltijd rijden ze samen door het park naar huis, maar nu trappen ze allebei op de rem. Luuk gooit zijn fiets tegen een bankje bij de sloot. Op de rugleuning is een rode klaproos geschilderd.

Luuk banjert op het enorme dier af, maar Bram roept: 'Kijk uit! Zwanen zijn gevaarlijk!'

Een meter bij de zwaan vandaan knielt Luuk neer. 'Hij lijkt wel dood ...' De lange hals hangt diep gebogen, de kop ligt met gesloten ogen op het gras. Luuk durft hem

niet aan te raken. Beweegt de zwaan nog? Haalt hij nog adem? Ja, zijn borst gaat langzaam op en neer.

Bram hurkt aarzelend naast hem. Hij snuift. 'Wat stinkt hier zo?'

Luuk reageert niet op wat Bram zegt.

'Wat ziet-ie er zielig uit, hè?' zegt hij alleen. Hij knippert met zijn ogen. Hij wil niet huilen. Zeker niet met Bram erbij.

'Hij is vast ziek', mompelt Bram.

'Misschien moeten we hem naar een dierenarts brengen?'

'Ja duh, achter op je fiets, zeker.'

Luuk kijkt van de zwaan naar zijn fiets. Bram heeft gelijk. Een zwaan is geen kind dat je achter op een fiets kunt zetten.

'Dan bellen we bij mij thuis de dierenambulance.'

Bram haalt zijn schouders op. 'Heeft geen zin. Morgen is hij toch dood.'

Luuk springt op. 'Zeg dat niet!'

'Nou, bel jij die ambulance dan maar. Ik moet naar huis.

'k Heb zo voetbaltraining.'

Haastig fietsen ze het park uit. Dan moeten ze allebei een andere kant op.

'Zie je morgen, Luuk. Dan hoor ik wel hoe het afgelopen is.' Bram steekt zijn hand op en slaat rechtsaf.

'Doei', groet Luuk afwezig. Hij kan alleen maar aan die zielige zwaan denken. Die mag gewoon niet doodgaan! Zo vlug hij kan, fietst hij naar huis.